

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **L. V.**, bytem J. 215/25, V., proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2013, č. j. KUOK 68978/2013, sp. zn. KÚOK/52942/2013/ODSH-SD/7471, ve věci přestupku,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, označeného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Šumperk ze dne 15. 5. 2013, čj. MÚSP 37105/2013, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb. tím, že dne 27. 11. 2012 v 8:00 hodin v obci Olšany na silnici I/11 ve směru od Bludova na Bušín řídil osobní motorové vozidlo zn. Volvo, r.z. X, kdy mu byla měřicím zařízením RAMER 7CCD naměřena rychlost 98 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost 95 km/h a tím překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 45 km/h. Za to mu byla uložena pokuta ve

výši 5.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců.

[2] V žalobě žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími námitkami. Všechny znaky skutkové podstaty musí být beze zbytku naplněny, nemohou se opírat o domněnky, předsudky, co by bylo kdyby, snad kouzelník apod. Policisté postupovali protizákonně, když neměli oční kontakt mezi měřením rychlosti a likvidací přestupku. Jakým důkazem je prokázáno, že vozidlo v době překročení rychlosti skutečně řídil řidič, který byl stavěn a kontrolován, když z fotozáznamu není ani patrné, že se jedná o obec, natož, že vozidlo řídila konkrétní osoba. Vše je založeno na domněnkách a není předložen relevantní důkaz. Kde je zásada *in dubio pro reo*? Zásada hospodárnosti je absurdní při doručování rozhodnutí. Jestliže chtěl být správní orgán hospodárný, mohl postoupit spis v souladu s § 55 odst. 3 zákona o přestupcích i bez souhlasu účastníků k projednání věcně příslušnému správnímu orgánu, v jehož území se pachatel zdržuje nebo pracuje. Poučení žalovaného je také neúplné, jelikož zde absentuje upozornění na § 83 zákona o přestupcích a opětovné doručení cestou zmocněnce je porušením § 19 odst. 4, § 20 odst. 2 a § 72 odst. 1 s. ř. Jak může zmocněnec něco vykonat za obviněného, že by odevzdal řidičský průkaz, zaplatil pokutu, správní poplatek? Správní orgán navíc nerespektuje nález Ústavního soudu II. ÚS 1260/07 ze dne 30. 9. 2008, N 159/50 SbNU 423, interpretace odložení vykonatelnosti správních rozhodnutí a pokračuje v postihu obviněného tím, že blokuje jeho evidenční kartu řidiče a vyhrožuje sankcí, což žalobce doložil výzvou Městského úřadu Bruntál ze dne 20. 8. 2013.

[3] Žalovaný ve vyjádření k žalobě vyhodnotil, že jsou zcela totožné s odvolacími a s těmi se žalovaný vypořádal v žalobou napadeném rozhodnutí. Na svých závěrech nadále setrval. Námitky žalobce jsou velmi obecné a jak ze spisového materiálu vyplývá, popis události žalobcem je zjevně účelový. Jak z nedokladného úkonu – oznámení o přestupku sepsaného v den kontroly vyplývá, žalobce zde neuvedl žádnou osobu, která by se nacházela v době kontroly ve vozidle, která by mohla jeho tvrzení potvrdit. Dle žalobcovy výpovědi ze dne 11. 4. 2013 se ve vozidle v době kontroly nacházely kromě žalobce ještě dvě osoby. Pokud bychom připustili verzi žalobce, že vozidlo řídila osoba blízká, se kterou se během jízdy vyměnil, měl možnost uvést ještě další osobu, která mohla jeho tvrzení potvrdit, přesto tak neučinil. Taktéž z tvrzení zmocněnce, učiněného při jednání 10. 1. 2013 před správním orgánem I. stupně je patrné, že původně žalobce pouze zpochybňoval místo měření, nikoliv skutečnost, že vozidlo neřídil. Z tohoto důvodu zmocněnec navrhl, aby byla věc vyřešena v blokovém řízení.

[4] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 5. 6. 2013, s přihlédnutím k době spáchání přestupku, jak je rozvedeno dále v textu rozsudku.

[5] Ze správního spisu soud ve vztahu k souzené věci zjistil z oznámení přestupku jeho spáchání tak, jak je uvedeno v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku. V části „Vysvětlení“ žalobce uvedl: *nebudu se vyhýbat správnímu řízení*. Jako svědek je v oznámení uvedena pprap. V. H.. Podle úředního záznamu ze dne 5. 12. 2012 dopravní značení nebylo porušeno ani zakryto. Totožnost žalobce byla ověřena dle předloženého občanského průkazu a dokladů potřebných k provozu a pro řízení vozidla. Ve voze se nenacházela žádná jiná osoba.

[6] Podle záznamu o přestupku – výstupu z rychloměru bylo zaznamenáno mj. vozidlo, jeho registrační značka a spáchání přestupku, jak bylo popstáno shora. Jako stanoviště bylo uvedeno: Olšany, I/11, dům č. 56. Rychloměr měl platný ověřovací list.

[7] Zástupce žalobce při jednání 10. 1. 2013 namítl k provedenímu dokazování, že ze záznamu z rychloměru není patrné, že měření probíhalo v obci, jelikož obcí se rozumí zastavěná část označená začátkem a koncem dopravní značkou obec podle § 2 písm. c) zákona o silničním provozu. Proto navrhl, aby věc byla vyřízena blokovou pokutou.

[8] Při jednání 26. 2. 2013 svědek – policista R. K. zakreslil do mapy místo změření rychlosti vozidla žalobce, přičemž mezi měřicím a likvidačním stanovištěm bylo dle výpovědi svědka asi 400 – 500 m, na dotazy správního orgánu svědek uvedl, že počet osob při rychlosti 90 km/h neviděl, oční kontakt s likvidačním stanovištěm neměl, k otázce správního orgánu svědek uvedl, že vozidlo mohlo zastavit, ale to by mu ten den nahlásili, důkaz o takovém nahlášení není; na dotaz, zda se řidič mohl vyměnit s jinou osobou, policista uvedl, že *pokud jsou kouzelníci, tak se to dá*; od místa měření k likvidačnímu stanovišti bylo 400 – 500 m, mezi obcemi Olšany a Bušín je asi 200 m. Zástupce žalobce žádal zastavení řízení, protože vozidlo řídila osoba žalobci blízká.

[9] Při jednání 15. 4. 2013 žalobce vypověděl, že ve vozidle jeli dva, v mapce zakreslil místo, kde si měl s druhou osobou vyměnit místo řidiče (mezi měřicím a likvidačním stanovištěm), údaje o této osobě nesdělil, protože šlo o osobu blízkou. Svědkyně pprap. V. H. udala vzdálenost mezi měřicím a likvidačním stanovištěm na 500 – 600 m, oční kontakt s měřicím stanovištěm neměla a přestupek s žalobcem neřešila, k výslovné otázce, zda může vyloučit, že vozidlo mohlo mezi oběma stanovišti zastavit, uvedla, že ano. Policista J. J. vypověděl, že si na tento případ nevzpomíná, vzdálenost mezi stanovišti je 400 – 500 m, oční kontakt s měřicím pracovištěm neměl, k dotazu, zda vozidlo může mezi stanovišti někde zastavit, uvedl, že ano. Policista J. F. uvedl, že na případ si nevzpomíná, řešil ho kolega, vzdálenost mezi oběma stanovišti je 500 m, nemohl uvést, kolik osob bylo ve vozidle (nepamatoval si na případ), oční kontakt mezi stanovišti není.

[10] V rozhodnutí o přestupku ze dne 15. 5. 2013 správní orgán I. stupně vyvodil závěr o spáchání přestupku z výpovědí policistů, vývoje obhajoby žalobce zástupcem, přičemž svá tvrzení žalobce ani jeho zástupce neprokázali a nebylo je možno objektivně přezkoumat, nadto je žalobce neuvedl do oznámení o přestupku.

Výměna řidičů je dle správního orgánu účelově vykonstruovaná a nerealizovatelná, mezi změřením a nahlášením nedošlo k časové prodlevě. Výměnu řidiče vyvrátili ve svých výpovědích svědek K. a nepřímo svědkyně H.. Pokud by byla správná verze žalobce o výměně řidičů podle jeho nákresu do mapky, zaregistroval by ho policista K., jelikož ho měl na dohled. Námitka, že měření proběhlo mimo obec je nedůvodná, protože se místo měření nacházelo u domu č. p. 56, jak vyplynulo z oznámení přestupku a uvedl svědek K. a taktéž zakreslil do mapky.

[11] Žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil skutkové i právní závěry správního orgánu I. stupně, když vzal za podklad svého rozhodnutí záznam z radarového měření spolu s výpověďmi zasahujících policistů, a to v souvislosti s oznámením přestupku sepsaným na místě a úředním záznamem policistů. Uvedené dokumentuje dobu, místo, protiprávní jednání žalobce, zakládající odpovědnost za přestupek a samotnou osobu žalobce jako pachatele přestupku, který byl při řízení měřeného motorového vozidla policejním orgánem bezprostředně stavěn, kontrolován a fyzicky ztotožněn. Záznam z rychloměru dokumentuje mj. dobu, čas, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo s registrační značkou. Uvedené je jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem. Na základě uceleného řetězce přímých i nepřímých důkazů bylo prokázáno jednání žalobce, přičemž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Stav zjištěný policejním orgánem obsahoval základní informace k zahájení řízení o daném přestupku (možno analogicky přirovnat k 7 základním kriminalistickým, otázkám: kdo, kde, kdy, čím, jak, proč a jakým způsobem). Žalovaný vypočetl, že vzdálenost mezi stanovišti 400 - 600 m žalobce při rychlosti 95 km/h (nižší hodnota ve prospěch žalobce) urazil za 23 s. Svědek uvedl, že vozidlo bylo nahlášeno hned. Výměna řidiče po zastavení vozidla a následné rozjetí vyžaduje delší čas. V průběhu kontroly nevystala žádná skutečnost, která by zpochybňovala zjištění ve vztahu k žalobci. Naopak tvrzení žalobce zpochybňuje to, že je neuvedl do oznámení přestupku, ale až jeho zástupce při druhém jednání poté, co nebyla uznána námitka měření rychlosti mimo obec. Tvrzení zástupce, že navrhuje řešení věci v blokovém řízení, odporuje tvrzení, že žalobce nebyl řidičem v době měření vozidla. Námitka, že policisté sedí v oroseném vozidle a nemohou vidět, nemá oporu ve spisovém materiálu. Skutečnost, že rychlost vozidla byla změřena v obci, plyne ze záznamu o přestupku, úředního záznamu, záznamu z rychloměru (uvedení domu č. 56); určení a zakreslení do mapky stanoviště u domu č. p. 56 svědkem - zasahujícím policistou K., fotografie vozidla ani odkaz na § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu o zastavěném území tuto skutečnost nevyvrací. K námitce doručování písemností zástupci namísto žalobci, který měl vykonat určité úkony, žalovaný odkázal na § 33 odst. 1 a § 34 odst. 1 a 2 s. ř. a na to, že právní účinky úkonů učiněných vůči zástupci se vztahují na žalobce, z citovaných ustanovení neplyne zákaz doručování zástupci, pojem „něco vykonat“ se vztahuje na procesní úkony (např. místní šetření, předvolání) a ne na vykonání sankce, z důvodu hospodárnosti se doručuje jen zástupci.

[12] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[13] K zániku odpovědnosti za přešupek podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, nedošlo, protože přešupek se stal 27. 11. 2012 a napadené rozhodnutí nabylo právní moci 7. 8. 2013.

[14] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přešupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotně-právní úpravy účinné v době spáchání přešupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[15] Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přešupku i ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *fyzická osoba se dopustí přešupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km.h-1 a více nebo mimo obec o 50 km.h-1 a více.*

[16] K otázce nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003, takto: „*Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.*“ Uvedené lze aplikovat i na správní rozhodnutí. Zdejší soud nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí neshledal – porovnáním odvolání a žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného soud zjistil, že ke všem námitkám žalobce se žalovaný vyjádřil. Blíže žalobce tuto námitku nijak nekonkretizuje. Podle setrvalé judikatury jsou jak správní orgány, tak soudy povinny vypořádat se s konkrétními námitkami, s námitkami konkrétního porušení právních předpisů, nesprávného výpočtu, konkrétních důvodů nesprávného zjištění skutkového stavu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, čj. 8 As 13/2007-100, nebo ze dne 13. 4. 2004, čj. 3 Azs 18/2004-37, všechny zde uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).

[17] Námitku, že přešupek musí splňovat všechny znaky a dokazování se nemůže opírat od domněnky, neshledal soud důvodnou. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela jednoznačně, podrobně a transparentně popsal, o jaké důkazy se rozhodnutí opírá. K věrohodnosti vyjádření policistů soud odkazuje na to, že Nejvyšší správní soud zcela setrvale k tomu judikuje, že zásadně se výpovědi policistů považují za věrohodné, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení -

srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, čj. 8 As 100/2011 – 70, podle kterého *pokud policisté mohou zjistit spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích (§ 22 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011) již na základě prostého kontrolního zjištění (např. nedostatky povinné výbavy), příp. přestupek obvykle nelze prokázat jinak (např. nedání znamení o změně směru jízdy odbočujícím automobilem), svědecké výpovědi policistů zpravidla postačí k prokázání těchto přestupků. Uvedené by neplatilo zejména v případě, že by v průběhu správního řízení vyšla najevo skutečnost, která by založila důvod pochybovat o jejich nestrannosti; v jiných případech Nejvyšší správní soud upozornil, že ne každý nestandardní postup či poklesek vůči profesionálním standardům výkonu policejního povolání zakládá pochybnosti o nepodjatosti policisty – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, čj. 9 As 139/2012 - 30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, čj. 6 As 22/2013 - 27, správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. Dále srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, čj. 6 As 47/2005 - 84, ze dne 22. 10. 2008, čj. 1 As 64/2008 - 42, a ze dne 21. 9. 2011, čj. 2 As 52/2011 - 47, stejně jako výše citovaný rozsudek čj. 4 As 19/2007 - 114). Uvedené právní názory je vždy třeba aplikovat na konkrétně zjištěný skutkový stav v každé jednotlivé rozhodované věci. V souzené věci se soud ztotožňuje s hodnocením výpovědí a osob policistů tak, jak ji provedly správní orgány, neboť v kontextu zjištěného skutkového stavu nebylo ani možné dospět k jinému závěru.*

[18] Nadto mimo výsledky policistů zde byl přesvědčivý důkaz záznamem z rychloměru. Žalobce k měření při obrácené důkazní povinnosti (zásadně ji má správní orgán, ale když žalobce namítá nějaké tvrzení, má povinnost jej dosvědčit) nedoložil žádnou skutečnost, ani nevznesl žádné pochybnosti tak, aby správní orgán měl povinnost v dokazování pokračovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, čj. 1 As 45/2013 – 37, ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013 – 35, nebo ze dne čj. 2 As 121/2011 – 90).

[19] Všechny tyto důkazy pak byly v souladu a tvořily ucelený logický řetězec, jehož výsledek navíc odpovídal podkladům pro zahájení řízení, tj. neodkladným a neopakovatelným úkonům, jimiž byly oznámení o přestupku a úřední záznam policistů ze dne 5. 12. 2012.

[20] Lichá je námitka o tom, že v místě není zjevné, že se řidič nachází v obci. V souzené věci bylo prokázáno, že značka o začátku obce zde nechyběla. I kdyby chyběla, ve spojení s výše uvedenou argumentací, soud odkazuje na právní závěr vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, čj. 1 As 183/2012-50, www.nssoud.cz, podle kterého *přijede-li řidič do obce po pozemní komunikaci, která není osazena dopravní značkou č. IS 12a „Obec“, neznamená to, že by nebyl povinen dodržovat maximální povolenou rychlost v obci stanovenou v § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.* Tím spíše platí argumentace obsažená v napadených správních rozhodnutích. I podle internetového serveru www.mapy.cz nebo

www.google.cz/maps lze ověřit, že zástavba, byť nikoli řadová a místy ojedinělá, v obci Olšany od začátku obce byla. Námitka žalobce, že zástavba obce musí být plynulá, soustavná, nemá oporu v zákoně. Začátek obce zde byl nepochybně označen dopravní značkou. Význam pro dodržení nejvyšší povolené rychlosti nemá ani vzdálenost domů od pozemní komunikace anebo umístění měřicího stanoviště od dopravní značky o počátku obce.

[21] Žalobce překročil rychlost v obci o 90 %, takřka dvojnásobně. Žalobce překročil i rychlost stanovenou pro jízdu mimo obec, tj. 90 km/h. Nutno dodat, že žalobce rychlostí 98, resp. 95 km/h v obci porušil legitimní očekávání ostatních účastníků silničního provozu.

[22] Žalobce nevznáší žádnou konkrétní námitku, proč by mělo být měření nesprávné a nijak toto své tvrzení nedokládá. Pokud žalobce nesouhlasil s výsledky měření, v takové situaci v souladu s § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, byl oprávněn vyžádat si ověření nebo kalibraci měřidla a vydání osvědčení o výsledku. Takový důkaz by byl relevantním důkazem pro provádění dalšího přezkumu a případného dokazování. Nadto soud poukazuje na to, že měření samotné je svou povahou technický úkon a z toho je nutno vycházet (v této souvislosti srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2011, čj. 76 A 1/2011-35, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, čj. 4 As 17/2012-36, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, čj. 8 As 27/2010-75, příp. i jiné rozsudky správních soudů, které se týkají měření rychlosti vozidel, alkoholu v dechu či krvi apod., vše dostupné na www.nssoud.cz).

[23] Ohledně doručování písemností zástupci se zdejší zcela ztotožnil s právní argumentací žalovaného v napadeném rozhodnutí, které odpovídá jak zákonné úpravě, tak běžné praxi i judikatuře. Pro srovnání zdejší soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, čj. 4 As 120/2014-21, podle kterého ústní jednání ve věci obvinění z přestupku dle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, není zpravidla případem, kdy má účastník v řízení něco osobně vykonat (§ 34 odst. 2 správního řádu z roku 2004). Není vadou řízení, pokud je předvolání v takovém případě doručeno pouze zástupci obviněného.; dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2008, čj. 4 As 39/2008-46, podle kterého rozhodnutí, jímž se řízení končí a jímž je účastníkovi uložena pokuta za správní delikt, není písemností, podle níž má účastník v řízení něco osobně vykonat, a kterou by bylo třeba doručit nejen zástupci, ale i účastníkovi (§ 25 odst. 3 věta druhá správního řádu z roku 1967); dále na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, čj. 2 Afs 187/2004-69, č. 726/2005 Sb. NSS, podle kterého povinnost zaplatit soudní poplatek plyne z procesního postavení účastníka řízení, který činí úkon poplatku podléhající. Zaplacení soudního poplatku ovšem není úkonem, který má osobně vykonat účastník řízení; je-li účastník řízení zastoupen, výzva k zaplacení soudního poplatku se proto doručuje podle § 42 odst. 2 s. ř. s. pouze jeho zástupci; na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, čj. 3 As 53/2004-60, č. 1252/2007 Sb. NSS, podle kterého Písemné vyhotovení správního rozhodnutí, jímž je účastníkovi řízení uložena pokuta

a ochranné opatření z důvodu spáchání správního deliktu, není správním úkonem, kterým by bylo účastníkovi řízení ukládáno něco osobně ve správním řízení vykonat ve smyslu § 25 odst. 1 věty druhé správního řádu; je-li účastník v řízení zastoupen na základě generální plné moci, doručuje se takové rozhodnutí v souladu s § 25 odst. 1 větou první správního řádu pouze zástupci účastníka řízení a jen toto doručení má pak účinky řádného oznámení rozhodnutí ve smyslu § 51 odst. 1 správního řádu.

[24] Neopodstatněná byla námitka, že z důvodu hospodárnosti mohl správní orgán I. stupně postoupit spis podle § 55 odst. 3 zákona o přestupcích správnímu orgánu v místě bydliště žalobce. Podle § 55 odst. 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, *místně příslušný správní orgán může k usnadnění projednání přestupku nebo z jiného důležitého důvodu postoupit věc i bez souhlasu účastníků řízení jinému věcně příslušnému správnímu orgánu, v jehož územním obvodu se pachatel zdržuje nebo pracuje*. Žalobce nárok na postoupení věci nemá, takový postup záleží při splnění zákonných podmínek na správní úvaze správního úřadu. Postoupení věci nezakládá právo účastníka řízení a nezasahuje do jeho právních poměrů, jde spíše o technicko-organizační úkon správního úřadu (srov. i V., V. in H., D. *Správní právo. Obecná část*. 7. vydání, Praha : C. H. Beck, 2009, s. 385, marg. 439). S ohledem na shora uvedené v projednávané věci nebyl povinen správní orgán I. stupně povinen postupovat věc jinému orgánu.

[25] Lichá je námitka, že žalobce nebyl v napadeném rozhodnutí žalovaným náležitě poučen. Žalovaný není povinen toto poučení poskytnout, neboť mu to neukládá žádný zákon či jiný předpis, nelze to dovodit ani ze správní praxe. Žalobce byl v řízení zastoupen a odklad výkonu rozhodnutí si požádal, nevznikla mu žádná újma a nedošlo k zásahu do jeho právní sféry.

[26] Námitka neoprávněné blokace karty řidiče se mýlí se souzenou věcí a není součástí přezkumu napadeného rozhodnutí. Proto je mimo pravomoc soudu se k ní vyjadřovat.

[27] Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

[28] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 9. 2. 2015

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně